

Книга Даниїла — номер сто тринадцять

Розкриття потрібного застосування пророцтва: розуміння значення 11 вересня 2001 року в біблійному контексті

Jeff Pippenger
2024-03-03

Коли Господь 11 вересня 2001 року повернув Свій народ останнього часу до «стародавніх стежок» Єремії, Він уже визначив правило потрібного застосування пророцтва.

Так говорить Господь: Станьте на дорогах, і подивіться, і питайте про давні стежки: де добра дорога, ходіть нею — і знайдете спокій для душ ваших. Але вони сказали: Не підемо нею. І поставив я над вами сторожів, кажучи: Слухайте голос сурми. Та вони сказали: Не будемо слухати. Єремія 6:16–17.

Коли Господь повернув Свій народ на давні стежки, вони знайшли спокій (пізній дощ), а сторожам тоді було дано трубну звістку. Усі пророки найточніше окреслюють кінець останніх днів, тож трубна звістка останніх днів буде останньою трубою, тобто сьомою трубою, тобто третім горем.

Коли Його народ останнього часу почав ходити давніми стежками, було визнано, що ознаки першого горя вказують на конкретного символічного історичного лідера (Мухаммеда), і що друге горе робить те саме (Осман). Було з'ясовано, що кожна з перших чотирьох сурм також мала конкретних символічних лідерів, які визначали цю сурму, і тоді було визнано, що Усама бен Ладен був символічним лідером третього горя.

Мухаммад був пов'язаний з Аравією, Осман був символом Османської імперії в Туреччині, а Усама бен Ладен уособлював всесвітній ісламський терор, хоча він, як і Мухаммад, був арабом.

Також було визнано, що перше горе завдало шкоди військам Риму, а друге горе — знищило війська Риму. 11 вересня 2001 року тоді було визнано моментом, коли іслам третього горя завдав шкоди армії Риму (Сполучених Штатів), але за недільного закону він знищить армію Риму, коли Сполучені Штати дійдуть свого кінця як шосте царство біблійного пророцтва та віддадуть свій національний суверенітет потрібному союзу дракона, звіра та лжепророка.

Було визнано, що Сполучені Штати були звіром із землі з двома рогами сили. Основною пророчою ознакою звіра із землі є те, що він перетворюється з ягняти на дракона. У пророчому значенні роги символізують силу, і силою звіра із землі були республіканізм і протестантизм, представлені як два роги звіра із землі. Але тепер, в останні дні, дві сили звіра із землі змінилися на військову та економічну потугу. 11 вересня 2001 року іслам третього горя вдарив по землі, символу звіра із землі, по Пентагону, символу його військової могутності, і по Вежах-близнюках у Нью-Йорку, символу його економічної сили.

Коли також було визнано, що початок історії першого горя та завершення історії другого горя обидва являли собою ілюстрацію запечатання ста сорока чотирьох тисяч, було встановлено, що з настанням третього горя, коли були зруйновані великі будівлі Нью-Йорка, процес запечатання ста сорока чотирьох тисяч розпочався.

«Тепер надходить звістка, нібито мною було заявлено, що Нью-Йорк має бути змитий приливною хвилею? Такого мною ніколи не говорилося. Мною було сказано: дивлячись на величезні будівлі, що там зводяться, поверх за поверхом, “Які жахливі сцени відбудуться, коли Господь постане, щоб страшно потрясти землю! Тоді сповняться слова Об’явлення 18:1–3”. Увесь вісімнадцятий розділ Об’явлення — це застереження про те, що гряде на землю. Але щодо того, що чекає на Нью-Йорк, особливого світла не маю; знаю лише, що одного дня великі будівлі там буде повалено перевертанням і перекиданням Божої сили. Зі світла, даного мені, знаю, що у світі — руйнування. Одне слово від Господа, один дотик Його могутньої сили — і ці масивні споруди впадуть. Відбудуться сцени, жахливість яких ми не можемо уявити». *Review and Herald*, 5 липня 1906 р.

«Знищення, що є у світі», — це характер ісламу, бо його характер представлено як Аполліон і Авадон в одинадцятому вірші дев’ятого розділу книги Об’явлення.

І мали вони над собою царя, який є ангелом безодні; ім’я йому єврейською мовою — Авадон, а грецькою — Аполліон. Об’явлення 9:11 (ДЕВ’ЯТЬ ОДИНАДЦЯТЬ).

Значення імені, або характеру, царя, що панує над ісламом, у єврейській та грецькій мовах, як це передано двома іменами, — «смерть» і «знищення», які прийшли 11 вересня 2001 року, коли були повалені великі будівлі Нью-Йорка. Тоді почали сповнюватися вірші з першого по третій вісімнадцятого розділу Об’явлення.

Було визнано, що перша згадка про «дику людину» ісламу в Книзі Буття вживала єврейське слово, що означає «дикого аравійського осла», яке в цьому вірші було перекладено як «дика людина». Символом ісламу є родина коней, і в дев’ятому розділі Об’явлення його також було представлено як бойового коня. На священних таблицях Авакума, про які Божому народові було сказано, що їх «не слід змінювати», іслам також було представлено бойовими кінями.

І Ангел Господній сказав їй: Ось ти вагітна, і народиш сина, і назвеш його Ізмаїлом, бо Господь почув твоє страждання. Він буде дикою людиною; рука його буде проти всіх, і рука всіх — проти нього; і житиме він перед обличчям усіх своїх братів. Буття 16:11, 12.

Перша згадка про народження Ізмаїла була пов’язана зі «стриманістю», яка стала основним символом, пов’язаним із ісламом.

А Сараї, жінка Аврамова, не народила йому дітей; і була в неї невільниця, єгиптянка, на ім’я Агар. І сказала Сараї Аврамові: Ось тепер Господь утримав мене від народження дітей; прошу тебе, увійди до моєї невільниці; може, я матиму дітей від неї. І Аврам послухався голосу Сараї. Буття 16:1–2.

У самому першому згадуванні ісламу, пов'язаному з народженням Ізмаїла, підкреслюється покора. Поняття покори є фундаментальним для релігії ісламу. Слово «іслам» походить від двох арабських слів: «salaam», що означає «мир», і «aslama», що означає «підкорятися» або «здаватися». Іслам навчає, що віруючі мають підкоряти свою волю волі Аллаха (Бога) в усіх аспектах життя. Коли Сара зрозуміла, що припустилася помилки, заохотивши Авраама взяти Агар, щоб вона народила йому Ізмаїла, вона отримала від Авраама дозвіл суворо поводитися з Агар, і це змусило Агар утекти з дому Авраама. Там вона отримала звістку від ангела.

Та Аврам сказав до Сараї: Ось служниця твоя в руці твоїй; роби з нею, як тобі до вподоби. І коли Сараї поводитися з нею суворо, вона втекла від її обличчя. І знайшов її Ангел Господній біля джерела води в пустелі, при джерелі на дорозі до Шуру. І сказав: Агар, служнице Сараї, звідки ти прийшла і куди йдеш? Вона сказала: Я тікаю від обличчя моєї пані Сараї. І сказав їй Ангел Господній: Повернися до своєї пані та покорися під її руку. І сказав їй Ангел Господній: Я вельми помножу твоє потомство, так що його не можна буде полічити через його многоту. І сказав їй Ангел Господній: Ось ти вагітна і породити сина, і даси йому ім'я Ізмаїл, бо Господь почув твоє страждання. І він буде дикою людиною; рука його буде проти кожного, і рука кожного — проти нього; і житиме перед лицем усіх своїх братів. Буття 16:6–12.

Стримування ісламу, «покора», що відображає характер релігії ісламу, та роль ісламу — усе це міститься вже в першій згадці про Ізмаїла і становить пророчу ДНК ісламу, представленого трьома «горе» з Книги Об'явлення. Коли Господь привів свій народ на стародавні стежки Єремії, вони також усвідомили, що «чотири вітри», яких стримують чотири ангели сьомого розділу Книги Об'явлення, — це саме чотири вітри ісламу.

«Ангели стримують чотири вітри, представлені у вигляді розлюченого коня, що намагається вирватися на волю й помчати по всій землі, несучи на своєму шляху руйнування й смерть.» Manuscript Releases, том 20, 217.

«Розлучений кінь» ісламу, який також є «чотирма вітрами», що «стримуються», доки звершується запечатування ста сорока чотирьох тисяч, несуть «смерть і руйнування» (Абаддон і Аполліон) на своєму «шляху». Подібно до того, як обмеження, накладене на Агар, вклало той пророчий атрибут у символ ісламу, чотири вітри й розлучений кінь обидва стримуються, і з огляду на цей факт було визнано, що початок першого горя вказує на стримування ісламу, представлене історичним наказом Абубакара.

І їм було наказано, щоб вони не шкодили траві землі, ані жодній зелені, ані жодному дереву; але щоб шкодили тільки тим людям, які не мають Божої печатки на своїх чолах. Об'явлення 9:4.

Рядок за рядком, початок другого лиха, який у потрійному застосуванні трьох лих розміщений над початком першого лиха, вказує на розв'язання чотирьох ангелів, які у вірші представляють вивільнення другого великого джихаду ісламу.

Кажучи шостому ангелові, який мав сурму: розв'яжи чотирьох ангелів, що зв'язані при великій річці Євфраті. Об'явлення 9:14.

Отже, було зрозуміло, що на початку третього горя іслам буде водночас і розв'язаний, і стриманий, і саме це є свідченням сестри Вайт.

У той час, коли діло спасіння завершується, на землю прийде скорбота, і народи будуть гніватися, але будуть стримані, щоб не перешкодити ділу третього ангела. Тоді прийде 'пізній дощ', або освіження від присутності Господа, щоб надати силу гучному голосу третього ангела і приготувати святих, щоб устояти в час, коли будуть вилиті сім останніх кар. Ранні твори, 85.

Коли було досліджено історичні записи про іслам, з'ясувалося, що військові дії та здобутки арабського ісламу періоду першого горя розуміються ісламом як «перший великий джихад», а військові дії Османської імперії, що почалися, коли були розв'язані чотири ангели, розуміються ісламом як «другий великий джихад». Відповідно до потрібного застосування іслам вважає, що третій і останній великий джихад розпочався 11 вересня 2001 року. Як колись писав Вільям Міллер: «Історія і пророцтво узгоджуються».

Застосування «лінія на лінію» вивільнення та одночасного стримування, представлене накладанням початкових пророчих ліній першого й другого горя одна на одну, було цілковито підтвержене Духом пророцтва, і відразу після того, як іслам завдав удару 11 вересня 2001 року, президент Джордж В. Буш наклав глобальне стримування на іслам, розпочавши свою війну з терором. Одночасне вивільнення та стримування «розгніваного коня» ісламу було підтвержено Біблією, Духом пророцтва, а також історією.

Ті, хто «йдуть за Агнцем» назад на міллеритські стародавні стежки, знаходять «спокій», тобто пізній дощ, який, як зазначає сестра Вайт, починається тоді, коли народи розгнівані, але стримані, як це було 11 вересня 2001 року.

У той час, коли діло спасіння завершується, на землю прийде скорбота, і народи будуть гніватися, але будуть стримані, щоб не перешкодити ділу третього ангела. Тоді прийде 'пізній дощ', або освіження від присутності Господа, щоб надати силу гучному голосу третього ангела і приготувати святих, щоб устояти в час, коли будуть вилиті сім останніх кар. Ранні твори, 85.

Ті, хто, «йдучи за Агнцем», повертаються на стародавні стежки міллеритів, знаходять «спокій», тобто пізній дощ, який, як визначає сестра Вайт, починається, коли могутній ангел вісімнадцятого розділу Об'явлення зійшов 11 вересня 2001 року.

"Пізній дощ має пролитися на народ Божий. Могутній ангел має зійти з неба, і вся земля буде осяяна його славою." Review and Herald, 21 квітня 1891 р.

Той могутній ангел зійшов, коли було зруйновано будівлі Нью-Йорка, розпочалося запечатування ста сорока чотирьох тисяч, і почав крапати пізній дощ. Ті, кого повернули до стародавніх стежок Єремії й хто знайшов «спочинок», який є пізнім дощем, тоді визнали, що «спочинок і освіження» в Ісаї також є пізнім дощем, але це також було ідентифікацією

випробування, яке 11 вересня 2001 року постало перед Божим народом, і особливо перед «насмішниками», що «панували над Єрусалимом». Вони зрозуміли, що це випробування було подвійним, бо воно представляло звістку ісламу про третє горе і, що не менш важливо, представляло біблійну методологію, яка утвердила звістку пізнього дощу.

Кому він сказав: Ось відпочинок, яким ви можете дати спокій втомленим; і ось освіження; та вони не захотіли слухати. Та слово Господнє стало для них: заповідь на заповідь, заповідь на заповідь; рядок до рядка, рядок до рядка; тут трохи, і там трохи; щоб вони пішли та впали навznak, і розбилися, і були впіймані в тенета, і захоплені. Тому слухайте слово Господнє, ви, насмішники, що правите цим народом, який у Єрусалимі. Ісаїя 28:12-14.

Йдучи стародавніми стежками, Божий народ останніх днів побачив, що притча про десять дів, яка «ілюструє досвід адвентистського народу», мала повторитися «буквально» під час запечатування ста сорока чотирьох тисяч. Свідчення історії, де ця притча вперше виконалася, вказували, що другий розділ Авакума був безпосередньо пов'язаний із нею й був її частиною. Тож «спір» другого розділу Авакума становив випробування щодо спочинку та освіження, яке насмішники відмовилися слухати. Коли вірні дослідники Біблії продовжували досліджувати стародавні стежки, вони зрозуміли, що не лише притча про десять дів і другий розділ Авакума є одним і тим самим пророцтвом, але також і дванадцятий розділ Єзекіїля.

Частина пророцтва Єзекіїля також була джерелом сили та розради для віруючих: "І було до мене слово Господнє: Сину людський, що то за приказка, яку ви маєте в землі Ізраїлевій, кажучи: Дні тягнуться, і кожне видіння не справджується? Тому скажи їм: Так говорить Господь Бог... Наблизилися дні та сповнення кожного видіння... Я скажу слово, і те слово, що Я скажу, збудеться; воно більше не буде відкладатися." "З дому Ізраїлевого кажуть: Видіння, яке він бачить, — на багато днів уперед, і він пророкує про далекі часи. Тому скажи їм: Так говорить Господь Бог: Жодне з Моїх слів більше не буде відкладатися, але слово, яке Я сказав, буде виконане." Єзекіїля 12:21–25, 27, 28. Велика боротьба, 393.

Період запечатування ста сорока чотирьох тисяч, як його представляє Адвентний рух 1840-1844 років, означає період часу в останні дні, коли "наслідок кожного видіння" "здійсниться". Пророча історія першого горя, накладена на пророчу історію другого горя, визначає пророчу історію третього горя, яка є пророчою історією запечатування ста сорока чотирьох тисяч. Це також історія 1840-1844 років. Це також історія, у якій звершується праця посланця, що готує шлях для Посланця Заповіту. Це історія, у якій два роги звіра, що виходить із землі, зазнають переходу від шостого до "восьмого", що "є з-поміж семи". Це історія, у якій двох пророків убито на вулиці, в одинадцятому розділі Об'явлення.

Втім не менш важливим є те, що, оскільки Боже слово ніколи не підводить, у поєднанні з принципом, що всі пророки говорять про останні дні більше, ніж про будь-який інший період, 11 вересня 2001 року "пророчі дні на порозі", коли "слова, які" Бог промовив, "збудуться", і "це більше не буде відкладатися".

Повстання 1863 року прирєкло лаодикїйський адвєнтизм на блукання в пустинї, доки всі не померли. Господь повернувся до тїєї історїї 11 вересня 2001 року, як Він учинив зі стародавнїм Ізраїлем у Кадешї.

Перше прибуття до Кадеша спричинило бунт десяти розвідників і призвело до часу блукань у пустелї. Наприкінці сорока років вони повернулися до Кадеша, і саме там Мойсей вдруге вдарив у Скелю і йому було заборонено увійти до Обїтованої землі, але вони увійшли туди з Ісусом Навином. 11 вересня 2001 року визначає останнє покоління, і Бог більше не буде зволикати зі Своїм Словом.

Ми розглянемо цей факт у наступній статті.

Історію життя Ізраїлю в пустелї було записано на благо Божого Ізраїлю до кінця часу. Боже поводження з мандрівниками пустелї — у всіх їхніх переходах туди й сюди, коли вони зазнавали голоду, спраги та втоми, і у вражаючих проявах Його сили для їхнього полегшення — є божественною притчею, сповненою застережень і настанов для Його народу в усі віки. Рїзноманїтний досвід євреїв був школою підготовки до їхнього обїцяного дому в Ханаанї. Бог бажає, щоб Його народ у ці останні дні з покїрними серцями та сприйнятливим до навчання духом розглянув вогняні випробування, через які пройшов давнїй Ізраїль, щоб бути наставленим у підготовці до небесного Ханаану.

Скеля, яку за Божим повелінням було вражено, і з якої потекла жива вода, була символом Христа, враженого й побитого, щоб Його кров'ю було приготоване джерело для спасіння людини, що гине. Як скеля була вражена один раз, так і Христос мав бути «раз принесений у жертву, щоб понести гріхи багатьох». Але коли Мойсей необачно вдарив по скелї в Кадешї, цей прекрасний символ Христа було спотворено. Наш Спаситель не мав бути принесений у жертву вдруге. Оскільки велика жертва була звершена лише один раз, тим, хто шукає благословень Його благодатї, потрібно лише просити в Ім'я Ісуса — вилити бажання серця в покайній молитві. Така молитва поставить перед Господом Саваотом рани Ісуса, і тоді знову потече животворна кров, символїзована плином живої води для спраглого Ізраїля.

Лише живою вірою в Бога і смиренним послухом Його заповідям людина може сподіватися здобути Боже схвалення. Під час того великого чуда в Кадешї Мойсей, стомлений безперервним ремствуванням і бунтом народу, втратив із поля зору Свого Всемогутнього Помічника; він не зважив на повеління: 'Промовте до скелї, і вона дасть свої води'; і, залишившись без Божої сили, заплямував свою репутацію виявом запальності та людської слабкості. Людина, яка повинна була й могла залишатися чистою, твердою й безкорисливою до завершення своєї праці, зрештою зазнала поразки. Бога було зневажено перед громадою Ізраїлю, тоді як Його можна було вшанувати, а Його ім'я — прославити.

Вирок, негайно винесений щодо Мойсея, був надзвичайно дошкульним і принизливим,— що він разом із бунтівливим Ізраїлем мав померти, перш ніж перейти Йордан. Але чи сміє людина стверджувати, що Господь суворо обїйшовся зі Своїм слугою за той єдиний проступок? Бог вшанував Мойсея так, як не вшанував жодної

іншої тоді живої людини. Він знову й знову захищав його справу. Він вислуховував його молитви і говорив із ним віч-на-віч, як людина говорить із другом. Саме відповідно до світла й знання, які мав Мойсей, зростала міра його провини. Знаки часу, 7 жовтня 1880 року.